

Συμπάρασταση στα διωκόμενα μέλη του ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ από τον πατέρα της 4μελούς οικογένειας που 4 φορές προσπάθησε η τράπεζα να του αρπάξει το σπίτι

[Επιστολή του Μιχάλη Π. που κοινοποιήθηκε στο ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ως μήνυμα συμπάραστασης για τις διώξεις των μελών του]

16.01.21017.

ΠΡΟΣ: Αξ. κ. Α. Τσίπρα Πρωθυπουργό.

Αξ. κ. Σ. Κοντονή Υπουργό Δικαιοσύνης Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Αξ. κ. Δικαστικούς Λειτουργούς

Αξ. κ. προϊστάμενο της Εισαγγελίας Θεσσαλονίκης.

ΘΕΜΑ: Απόδοση Δικαιοσύνης - Ανθρώπινα Δικαιώματα

Αξιότιμε κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Υπουργέ, κύριοι Δικαστές, κύριε προϊστάμενε της Εισαγγελίας Θεσσαλονίκης.

Ονομάζομαι Μιχάλης Π. (τα στοιχεία μου στη διάθεσή σας) θέλω να είμαι ένας νομοταγής πολίτης και θα ήθελα να σας περιγράψω την πραγματικότητα που βιώνω και την αντιμετώπισή της από το κράτος μου, δηλαδή εσάς.

Η οικογένειά μου αποτελείται από 7 άτομα τα οποία συγκατοικούμε, εκ των οποίων εγώ, πολύτεκνος πατέρας 4 παιδιών, με το ένα από τα παιδιά μου με πιστοποιημένη αναπηρία 80%. Ο ίδιος, λόγω πολλών προβλημάτων υγείας έχω πιστοποιημένη αναπηρία 85%, είμαι με μηχανική υποστήριξη και παρ' όλες τις προσπάθειες που γίνονται, παραμένω ανασφάλιστος, χωρίς κανένα εισόδημα σύνταξης, επιδόματος, ή άλλης οικονομικής ενίσχυσης ή παροχής (μηδενικό εισόδημα), στο σπίτι συγκατοικούν επίσης η σύζυγός μου και η μητέρα μου 85 ετών καρκινοπαθής, καρδιοπαθής, διαβητική, ανοϊκή με μηχανική υποστήριξη αναπνοής και χορήγηση οξυγόνου.

Το μοναδικό μας περιουσιακό στοιχείο, η πρώτη και μοναδική κατοικία μου, είναι ένα διαμέρισμα 86τ.μ. ηλικίας 45 ετών, για το οποίο μόνο την περασμένη χρονιά (2016) ορίσθηκαν 4 ημερομηνίες πλειστηριασμού από την τράπεζα που είναι υποθηκευμένο.

Δεν υπήρξα μπαταχτσή, ούτε απατεώνας, υπήρξα θύμα κλοπής, απάτης και χάνοντας ταυτόχρονα την υγεία μου δεν μπόρεσα να εξυπηρετήσω τις δανειακές μου υποχρεώσεις και όχι μόνο.

Γι αυτόν τον τόπο, υπηρέτησα την πατρίδα μου στα σύνορα σε θέσεις ευθύνης με διακρίσεις, έκανα 4 παιδιά τα οποία σπουδάζω και είναι πρότυπα στο περιβάλλον τους, δημιούργησα δεκάδες θέσεις εργασίας, πρωτοστάτησα στον τομέα των εξαγωγών εισάγοντας συνάλλαγμα και εξαγοντας πρωτογενή προϊόντα, προσέφερα τεχνογνωσία και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου για τις οποίες και δεν πληρώθηκα ποτέ και τέλος πάντων, πιστεύω ότι έπραξα το καθήκον μου σαν πολίτης αυτού του τόπου στο όλον του.

Οι μηχανισμοί σας, καλυπτόμενοι από το νομικό πλαίσιο που υπάρχει, από την στιγμή που για τους πιο πάνω λόγους δεν είχα την δυνατότητα της εξυπηρέτησης των απαιτήσεων τους, με καταδιώκουν μ έναν

τρόπο απίστευτο, που ακόμα και σήμερα αρνούμαι να τον πιστέψω, θεωρώντας, ότι κάποιο λάθος γίνεται.

Αντί το κράτος μου να βρεθεί κοντά μου, κοντά στα παιδιά μου και στην οικογένειά μου σαν πατρίδα, σαν στήριγμα, όπως πρέπει να είναι και όπως όλοι μας συμφωνήσαμε στο Σύνταγμα αυτού του τόπου, όχι απλά μας εγκατέλειψε, όχι απλά μας πέταξε με αδιαφορία και περιφρόνηση, αλλά με κάθε δυνατό τρόπο, επιδεικνύοντας τις “δυνάμεις” του, μας χτυπάει τσακίζοντας μας καθημερινά στερώντας μας στο βωμό της δικαιοσύνης του, το δικαίωμα της ύπαρξης.

Με μεγάλη λύπη πληροφορήθηκα, ότι οι άνθρωποι – συμπολίτες μου που έτρεξαν να προσπαθήσουν να γλυτώσουν το σπίτι μου από τους πλειστηριασμούς, διώκονται από τη Δικαιοσύνη σας.

Θα ήθελα να προβληματιστείτε, σχετικά με την στέρηση των δικαιωμάτων επιβίωσης, αλληλεγγύης, διαμαρτυρίας που οι νόμοι σας μας στερούν.

Η μόνη ελπίδα και ο μόνος μηχανισμός στήριξης που μου έχει μείνει απέναντι στις διώξεις που δέχομαι, είναι η αγάπη, η αλληλεγγύη και η συμπαράσταση των συμπολιτών μου, τους οποίους εκτός από εμένα διώκετε, επειδή θέλησαν να μου συμπαρασταθούν και να στηρίξουν το δικαίωμα μου στη ζωή.

Στο σπίτι, το οποίο με τους νόμους σας, επιδιώκει η τράπεζα να πάρει, αυτό το οποίο υπερασπίστηκαν αυτοί που διώκονται, ο ένας τοίχος είναι γεμάτος με παράσημα, μετάλλια, τιμητικές διακρίσεις και φωτογραφίες μνημείων, και σκοτωμένων μελών της οικογένειάς μου, οι οποίοι κομματιάστηκαν για να έχετε κι εσείς όπως κι εγώ το δικαίωμα του να επιβιώνω αν όχι να ζω. Για μια πατρίδα.

Οι νόμοι σας μου στερούν όλα τα βασικά δικαιώματα σ’ εμένα και στα παιδιά μου, και μου στερούν ακόμα και το δικαίωμα της αλληλεγγύης και της κοινωνικής συμπαράστασης.

Ελπίζω αφού τιμωρήσετε τους συμπολίτες μου για το ενδιαφέρον και την αγάπη τους να με στηρίξουν και αφού πάρετε το σπίτι μου και ότι άλλο έχω και εφ’ όσον με φυλακίσετε και κάνετε την οικογένειά μου κομμάτια, να μας αφήσετε τα μετάλλια, τα παράσημα, τις τιμητικές διακρίσεις τις φωτογραφίες των μνημείων, και των σκοτωμένων μελών της οικογένειάς μου, επειδή δεν πιστεύω ότι θα σας φανούν κάπου χρήσιμες. Επίσης, θα σας παρακαλούσα, λόγω της πληθώρας των οικογενειών που βρίσκονται ή θα βρεθούν στη κατάσταση μου, να φροντίσετε για την δημιουργία “hot spot” όπου με την κρατική μέριμνα και αγάπη, θα μας φιλοξενήσετε. Να έχουμε κάπου να κρεμάσουμε τα μετάλλια, τα παράσημα, τις τιμητικές διακρίσεις, τις φωτογραφίες των μνημείων και των σκοτωμένων για την πατρίδα μελών της οικογένειάς μου.

Επίσης σας παρακαλώ να φροντίσετε την επόμενη φορά να μην εγκρίνετε δαπάνη επιβαρύνοντας τον Κρατικό προϋπολογισμό για κατασκευή μεταλλίων, παρασήμων, μνημείων και τιμητικών διακρίσεων επειδή οι ήρωες, οι αγωνιστές, οι πολίτες δεν θα υπάρχουν.

Σίγουρα ο μηχανισμός θα νικήσει. Σίγουρα οι νόμοι του Κράτους θα εφαρμοσθούν. Σίγουρα οι μπαταχτσήδες θα πληρώσουν. Σίγουρα εμείς δεν έχουμε δικαίωμα να ζήσουμε πια και σίγουρα δεν δικαιούμαστε πατρίδα.

Αλλά σίγουρα... τα λουλούδια, θα ανθίσουν την άνοιξη!

Με εκτίμηση

ένας νομοταγής πολίτης

Μιχάλης Π.